

blive akademisk Borger, hvor jeg naturligviis vil have Forslaget bethdeligt udvidet. Jeg troer saaledes, at Thinget ikke bør styde dette Lovforslag fra sig, men ialtsald tage under nærmere Overveielse, om der kunde komme Noget ud af det. Jeg troer, at det Væsentlige af det er godt, og at det kun har enkelte smaa Udvæxter, Knaster, der skulle hugges bort. Overhovedet maa jeg lægge Thinget paa Hjerte, at vi ved enhver Leilighed hvor der kommer en Sag for som denne, gennem hvilken der gaaer Tanker, som jeg haaber, at Mange af os dele, saavidt som muligt ikke kaste Brag derpaa, men at vi ved enhver, om jeg saa maa sige, nok saa ringe givne Leilighed, ville vise Verden, at vi mene det ærligt med den nordiske Eenhedstanke, at vi ikke opfatte den blot som en poetisk Drøm, men som en, vel skjøn, og det er meest at anbefale, men tillige sand Virkelighed, og at vi ere beredte til mere end til, naar vi sidde i et muntert Lag, at synge:

„Atter det Skilte bryer sig sammen,
engang i Tiden vorder det Et.“

Lad os ogsaa i de alvorligste Dieblis, naar vi sidde og raabslaae om Lovgivning og Fædrelandets Anliggender i det Hele, være os vort Ansvar overfor den nordiske Eenhedstanke bevidste. Jeg skal altsaa anbefale Lovforslaget med den Tilspøining, at selv om man var mindre tilfreds med det end jeg, enten med Redactionsmaaden eller med Begrundelsen af Forslaget her, skal man ingenlunde — saaledes som jeg engang tidligere ved en beslægtet Sag udtrykte mig — lade Ideen lide under personlige Skrøbeligheder. Det være sagt uden Fornærmelse for Noget.

C. B. Nimestad: Jeg skal vistnok lægge mig de Formaninger paa Hjerte, som den ærede Rigsdagsmand for Bornholms 1ste Valgkreds (Rosod) gav os, nemlig at behandle Sagen med Alvor, men tillige skal jeg bestræbe mig for at behandle den i Korthed. Den ærede Forslagsstiller motiverede sig 1 derved, at han lagde stærk Vægt paa, at det gif løs paa at

skaffe de bedste og dygtigste Lærere, og at man vilde emancipere den studerende Ungdom fra det Tryk, der kunde hvile paa den fra Faculteterne. Det kan imidlertid ikke eller dog neppe være den egentlige Mening dermed; thi var det kun det, der tilsigtedes, da maatte det tages i et langt større Omfang, da maatte Forslaget have omfattet ikke alene de nordiske Lande, men ogsaa Lydsland, da de ogsaa der kunne have udmærket dygtige Lærere, Noget, som de i Virkeligheden ogsaa mange Gange have haft, og hos hvilke Ungdommen fra hele Europa har studeret. Men det har ikke været den Tanke, der har ligget til Grund for Lovforslaget. Den Tanke, der derimod har ligget til Grund derfor, det har været den — og jeg priser den ærede Forslagsstiller derfor — at vi skulle bidrage Vort til i den Kreds, der ligger indenfor dette Lovforslags Grændser, at udvikle — lad os sige det uden Skjul — Scandinavismen saameget som muligt, og det er et smukt og et hæderligt Formaal. Jeg hører til dem, der nære Haab om en sand Forening imellem de nordiske Folk. Jeg taler ikke her om politisk Forening, og i alt Fald ikke under hvilken som helst Form; jeg taler om Enighed i Tølelser og Villie hos de nordiske Folk. Jeg er ikke blind for de umaadelige Vanskeligheder, der ville optaarne sig herimod, og jeg venter ikke at see det opfyldt i min Levetid. Jeg seer, hvilke Vanskeligheder der ville optaarne sig af Danmarks tidligere Forhold til Norge, af de svenske Forfatningsforhold og de svenske Sæder og Skikke i Forhold til Norge og Danmark. Men dette Forslag gaaer i en Retning, som jeg godt kan forstaae, at man kan udrette Noget med, og jeg vil gjerne med min ringe Hjælp være med at understøtte enhver Bestræbelse, der har en god og sund Tanke.

Rettelser.

Mr. 57, Sp. 904, Lin. 19 f. o.: „til hele Udgiften,“ læs: „til, hele Udgiften“